

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Line Barfod.

Kl. 18:02

Line Barfod (EL):

Nu er det jo regeringen selv, der har indført satsene for mennesker, der har gæld. Der har man sagt: Vi skal sikre, at vi ikke plukker hår af en skaldet, vi skal sikre, at der er en ensartet praksis, og at alle mennesker har penge nok tilbage til at købe mad. Og man har brugt de tal, som forbrugermyndighederne har beregnet. Jeg går ud fra, at hr. Erling Bonnesen ikke påstår, at skattemyndighederne har sat det alt for højt.

Jeg går ud fra, at hr. Erling Bonnesen ikke mener, at skattevæsenet er alt for venligt over for borgerne og i virkeligheden efterlader dem med en masse penge, som de kunne have brugt til at betale af på offentlig gæld, men at hr. Erling Bonnesen faktisk mener, at skattemyndighederne gør et fornuftigt stykke arbejde og sørger for, at de mennesker, der kan betale, også gør det.

Kl. 18:02

Kl. 18:03

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:03

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg har stor tillid til, at der udføres en fornuftig sagsbehandling i de forskellige konkrete situationer, som foreligger, og som også bliver trukket frem af spørgeren her. Og det er jo helt tydeligt, at forskellige familiemæssige situationer, forskellige personlige situationer netop kræver forskellige løsninger, så man, om jeg så må sige, målrettet får sat den rigtige løsning ind i den rigtige situation til den enkelte borger.

Kl. 18:04

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det Socialdemokratiets ordfører, fru Lise von Seelen.

Kl. 18:04

(Ordfører)

Lise von Seelen (S):

Tak. Dette beslutningsforslag handler om fastsættelse af rådighedsbeløb ved ansøgning om hjælp på det sociale område. Vi ser i dag et stigende antal personer og familier, der har ondt i økonomien. Derfor er forslaget fra Enhedslisten et sympatisk forslag. Det har jo det formål at sikre, at personer i en økonomisk svær og økonomisk særlig situation kan opnå hjælp i form af enkeltydelser, som kan gøre, at de ikke mister modet på at komme videre i tilværelsen. Som

forslaget beskriver, kan det jo være hjælp til en tandlægeregning, der kan være afgørende for, at man bevarer sine sociale relationer og sin kontakt til et arbejdsmarked senere hen f.eks. Det kan, som det er nævnt, være hjælp til et køleskab, som skal udskiftes, hvor der ikke er plads til det i det private budget.

Det, vi ser, er, at flere og flere mennesker rammes af den økonomisk svære situation. Vi ser, at mange modtager en fyreseddel, hvilket betyder, at uligheden vokser eksplosivt i vores samfund. Det vækker meget stor bekymring hos os Socialdemokrater. Alene i marts måned så vi 10.600 personer, der var fuldtidsbeskæftigede, komme ud med en fyreseddel. Og mange af de 10.600 personer har familier, hvor der også er børn, som skal have en opvækst. Vi kender godt en tidligere socialminister, der ønskede sig mere ulighed i det her samfund, og det skal jeg da lige love for at vi har fået. Vi har hørt den nye socialminister sige noget forsigtigt om økonomiske udfordringer i stedet for fattigdom.

Vi synes, der er brug for at kigge på, hvordan kommunerne administrerer den her ordning, så man kommer mennesker i møde, når de er i en særlig økonomisk situation og har brug for hjælp, og hvor de ikke i deres egen privatøkonomi kan håndtere uforudsete udgifter, som er nødvendige, for at familien eller de selv kan komme videre. Vi tror, at der er en stor praksisforskel i kommunerne, og derfor kunne vi godt forestille os, at vi fik en undersøgelse, der bl.a. kunne klarlægge, hvor stor forskellen i virkeligheden er i kommunerne på de skuffevejledninger, som de har liggende. Hvor meget betyder det for den enkelte borger, om man bor kommune A eller kommune B? Undersøgelsen skulle også handle om, hvor stor forskel der er på kommunernes vurdering af, hvor lang tid man skal have levet i det, vi kan kalde fattigdom, før man får den håndsækning, der skal til.

Vi savner en kortlægning af alle disse ting fra ministerens side, så vi netop kan få det overblik, for vi har den opfattelse, at det ville være en stor hjælp. Det ville også være en stor administrativ lettelse, at man fik nogle grænser for, hvad mennesker kan leve for i det her samfund. Og jeg er slet ikke enig i ministerens vurdering af, at man derved vil kortslutte den model, hvor man også går individuelt ind og kigger på den enkelte person eller den enkelte familie. De to ting er jeg sikker på at kommunerne vil kunne håndtere. Jeg er også sikker på, at ministeren ved nærmere eftertanke vil kunne lave en vejledning på det